

THE young idea

இளஞாயிறு

A STUDENT FORTNIGHTLY OF JAFFNA COLLEGE

FOR PRIVATE & INTERNAL CIRCULATION ONLY

Vol. VI

Thursday - 2nd, October 1941

No. 9

page

MY HERO	—C. E. Gunaratnam	2
REMINDEES OF WAR	—S. O. A. Somanader	5
காந்திக்கும்மி	—M. தம்பிமுத்து	10
குழந்தை ஞாபகங்கள்	—சே. சிவபாதசுந்தரம்	11
காந்திமகான் களவுங் கற்றுமறந்தார்	— கவிஜெயன்	13

R. C. THAVARAJAH
English Editor.

K. SATHASIVAM
Tamil Editor.

Eng. Editorial Board

Editor :

R. C. Thavarajah, Junior Inter Arts

Associate Editors :

K. Aiyadurai, Inter Arts

C. W. Paramsothy, Lond. Matric

Literary Section:-

S. Sivanathan Inter Arts

A. F. Tampoe, Junior Inter Arts

News Section:-

K. Saravanamuttu, Inter Arts

Sports Section:-

W. A. Mather, Lond. Matric

Verse Section:-

R. C. Thavarajah, Jr. Inter Arts

Co-eds. Section:-

Miss. R. Appadurai, Lond. Matric

Junior Section:-

K. Balasundaram Pillai, Lond. Matric

K. Balaraman, Pre. Matric

Faculty Adviser:-

Mr. C. A. Gnanasegaram, B. A.

Tamil Editorial Board

Editor:

K. Sathasivam, Jr. Inter So.

Associate Editors:

N. S. Ratnasingham, Lond. Matric

G. N. Wijayarathnam Jr. Inter Arts

Literary Section:-

K. Muthucumarasamy, Jr. Inter Arts

K. Jagatheesa Ayyar, Lond. Matric

K. Aiyadurai, Inter Arts

Verse Section:-

M. Thambimuthu, Lond. Matric

News Section:-

A. Rajathurai, Lond. Matric

N. R. Balasingam Fourth Form A,

Co-eds. Section:-

Miss. S. Amerasingham, Jr. Inter Arts

Miss. P. Somasundaram,
Lond. Matric

Sports Section:-

Tharmaratnam, Lond. Matric

Junior Section-

A. Kugarajah, IV-th Form

V. Kanthasamy, II-nd Form

Faculty Adviser:-

P. Navaratnam, B.A. (Hons.)

Cover Design by 'Sana' of the Eelakesari.

JAFFNA COLLEGE LIBRARY
OCT 3 1941
PADDUKKODAI, CE

The young idea

A STUDENT FORTNIGHTLY OF JAFFNA COLLEGE
FOR PRIVATE & INTERNAL CIRCULATION ONLY

Vol. VI

Thursday - 2nd October 1941

No. 9

Editorial Notes

Mahatma!! Jay!!

MOHANADAS KARAMCHAND **GANDHI**, born on Oct. 2, 1869, is 72 today. India will celebrate the birthday of her national hero with sincere devotion and jollity. Born of a Vaishnavafamily, young Mohandas impressed the Community as a leader to be. The Community around him saw visions when the fetters of Mother India were about to fall. "When the fires of early manhood had died down, he vowed himself to celibacy for self-discipline—a fact that coloured all his after years".

In 1906, when he imbibed the spirit of Nationalism of a new kind, he as Sergeant-Major organised the Indian Volunteer Corps in Natal during the Zulu

Rebellion. We see him again, after a lapse of a few years as the social worker who drove home his musings through "Young India" (sounds similar to "Young Idea", doesn't it?) a journal which he published. This was displaced by the "Harijan" which the Hater of violence used with advantage. Here he asserts "I smell violence in the

My Hero

By. C. E. Gunaratnam

IF one puts the question to an Easterner as to who his hero is, I am sure that ninety percent of them would say "Surely Mahatma Gandhi." Now he has been for the past forty to fifty years a power and a source of inspiration to millions of people all over the world. How is it that this man has become a hero. It was the ill-treatment of the Indians that stirred his mind to sympathise with and feel for his unfortunate brethren. He gave his heart and soul to it so that the India of today is a handwork of this great Hero.

To a war-torn-world as this, can there be a better solution for permanent peace than the peace that his Ahimsa can bring. Cannons roar, aeroplanes drop bomb, rifles crack in the West and in the extreme East,

but there is no roaring of guns in India other than the sweet and heart-stirring hum of the *charka* that Gandhi fights with. He believes that war is no solution for peace, and that war is sure to drag on another war one day or other.

What would have happened to the starving millions of India but for the great effort that Gandhi took regarding the Kathar and Cottage industries. The poor and the uneducated in India find in Gandhi a savior; to them he is a saint, a "Mahatma." Again the Wardha Scheme of education which he started a few years ago in India, is the talk of the day.

He is undoubtedly a hero, respected and known throughout the world.

air I breathe. Our mutual distrust is a bad form of violence. The widening gulf between Hindus and Moslems points to the same thing." His life so far has meant self-sacrifice, devotion and unflinching service to Mother India. He has taught us to realize the significance of these simple facts of admonition:— "Love your motherland and strain every nerve of yours to see that she is free. Spurn the "Charka"; will meet Depression staring you in the face,

Long may this radiant star of the East shine and shed light on us who need it. *Gandhiji! Jay!*

Congratulations !!

To Mr. A. T. Vethaparanam of the Staff on attaining the distinction of the "Chairman Village Committee". The keen contest concluded with a victory for him. We wish him success in all his undertakings.

To Mr. Rajasundram for steering safe from the conflicting ideas which invariably accompany bachelorhood. We wish the new-couple long life and happiness.

If a man goes to a distant country and says that he hails from India, not many realise his place; But when he says that he is from Gandhi's country they understand him alright. This hero is a great statesman, a great saint, a menace—all according to the type of man you are.

Unlike many other politicians, he puts into practice what he preaches. This is a rare quality that very many great men lack. He preaches the theory of *Ahimsa* and abides by it in his daily life. This hero is the backbone and the inner machine of the Indian National Congress which fights for *Poorna Swaraj*. He is always busy with the problems of India and of the world too. He had his voice in this war but it was too sweet for the Dictators. As a kind gentleman he gives a patient ear to the questions of children as he does to elders. It is his patience and charm that have earned him all the glory that he is today.

"When all the din and dust of this present controversy dies down, and passions subside. History will record what today might not be realised or likely to be brushed aside, the peace mission of Gandhi; and the world would wonder, why the government of the day behaved in that manner towards a great saint, who was prepared to forgive all past wrongs of the British and claimed only what was his birth-right."

By the Wayside

By "Tee"

The V. C. Elections:

THE desire to witness keen contests is so human an instinct, that its suppression seems impossible. A host of village folk, young and old, swarmed to the scene of action. They listened wrapt in pin-drop silence as the newly-elected Chairman poured forth his post-election speech. References were made regarding the traditions of that Village Committee and promises heaped to maintain them. The speech struck me as a happy mixture. It is reported that while feelings ran high on one side, acerbated waters ran dry on the other.

What's Happened:

ONCE they "held the bridge" but now no more. Three valiant warriors!! where are they? Their courage and determination is gone—off to the fleeting winds. A critic diagnosing this "putting-off" of matrimonial responsibilities would declare that it was not stolid misogyny but shy reluctance to disenroll from the ranks of Bachelorhood. Now they have yielded to the inevitable.

We heard the distant tinkling of wedding bells across the ocean, far away in America. During the vacation we saw the next surrender. Of the third, we hear that he is going to be a father soon. Those warriors three—God bless them all!!

The Foot-ball Season

by "a Foot ball Fan"

AS I sat down to rest amidst the shadows of green leaves under a blue sky, a bird whispered to me that the foot-ball season was near. Then, thrills and tense excitement which are so very common in foot-ball matches, assailed me. I was reminded of the popularity of foot-ball in Jaffna. People would miss anything else but not a foot-ball match. It is during this season that old chums meet and new friends chum up. Then, a popular thought struck me—"What is Jaffna without foot-ball?"

Very soon my mind was fluctuating between victory and defeat, tortured with anxiety as to who would be the future champions. Jaffna College has been nick-named "The darling of the crowd" by many a critic. Their prospects of repeating their previous best performances are not bad and no one would be sur-

prised if we robbed the championship from St. Patrick's. Though the team consists mostly of freshers, we can safely count on them. It goes without saying that G. Gnana-sampanthar would be a tower of strength to the team. Our best wishes go with skipper Jacob. We hope that he will be ably assisted by R. Canagasabapathy—the man of the moment, the diminutive half and would be Captain—as second-in-Command.

By the way, N. Nadarajah our ex-captain has come back to us. The strength of the team would be greatly augmented by his presence at the back of our defence. We are sure that by the long rest he has taken and by the extra energy he has put in, he will be able to 'PRODUCE' his kicks to touch the bar of the opposite goal post.

Reminders of War

(By S. O. A. Somanader)

On coming into Jaffna from 'down South' one is made to forget all about the present War. The reason is that one does not see the things which in other parts of Ceylon serve as reminders of War. To illustrate what I mean I will cite the following cases. In the first place Jaffna has no Khaki-clad men parading her streets with "musket fine and drum" to remind us of many such who are being killed every-day. There are no 'planes hovering overhead to remind us of the numerous air raids over England and of the two unfortunate chickens which were the casualties in some of those big raids. So it is natural that the people of Jaffna are free to of all thoughts of the war.

In all parts of the world where the effect of this war is directly felt, the Home Ministry is trying to take off from the minds of their people all thoughts of the horrors of war. That they say will help to keep up the morale of the people (this probably explains the morale of the Jaffna people).

On coming into Vaddukoddai from Jaffna one sees open lands and patches of paddy fields in such

number and condition that one forgets all about the busy world and begins to think about trickling streams, the blowing wind and the lowing cattle. Nevertheless one does see boys in khaki at Vaddukoddai. To the people of this place this khaki uniform does not remind of the present war, but of a public dinner or tea-party, because the scouts here keep up their promise of "doing their best to do their duty to help others at all times" by serving in such public functions.

At Jaffna College one can go into all the parts of the building save one and yet come out without being reminded of the present war. But on entering the Tuck-shop one is reminded of all the horrors of war when he sees the words "Tea 5 cts—War Price" staring at him from over the counter. I do not want to say that this is spoiling the morale of the students of our College; neither am I making a suggestion to the Tuck-shop authorities to reduce the price of tea, for if so there will perhaps be nothing to remind us of the present war; and what is more, the 100% profit of the Co-operative Tuck-Shop will not be realised.

Past Teacher Marries

By "Critique"

MR. Theodore Spivey Oppenheim B.A., B.D., who was a teacher here from 1935 to 1938 is now in the U.S.A. He was studying for his M.A. Later he was teaching the Freshman B.A. class at Doane College ("Doane" rhymes with "own"—one syllable), Crete, Nebraska. Nebraska is one of the forty-eight States of the U.S. lying in the mid-west of the country and south of South Dakota and north of Kansas. He taught English for that class. Now he is made the head of the College psychology—philosophy department.

He married Miss Helen Dois, daughter of Mrs. C. D. Anderson of Crete. He writes, "I have some news which you might like to hear. On June 2nd, I got married to a girl here in Crete. Her name is (or was!) Miss Helen Anderson and she is a very fine girl. She was a teacher of English in the Crete High School, has a B.A. and will get her M.A. (or hopes to) this August from the University of Colorado." Mr. Oppenheim is a lover of music. Mrs. Helen Oppenheim is also a lover of music. She is a violinist and has been in some orchestra.

Mr. Oppenheim is well known to the old Boys as the writer of the article, "The History of Jaffna College" in the Colombo Old Boys' Association's Silver Jubilee Souvenir which was published in 1938. He is also the author of "From our Past" which appears in the back pages of the College Prospectus. To the teachers he is known as a genial, young, happy American teacher and tennis player.

He was very popular among the students (both sexes). He was pro co-education. He was a sociable person with a fine personality and was an able wrestler. He was very much interested in Basket Ball and Football. He was Scout master, who improved Scouting at College. He was a first rate swimmer. He will be best remembered for the "cheering" organised by him, before the Football match with St. Patricks in 1938 when Mr. S. T. Jeevaratnam, our Football coach, made his memorable speech from the College platform for which he was well applauded during and after that humorous speech.

Extracts from Mr. Oppenheim's Letters

By "Correspondent"

June 12, 1939:—

"If you were to ask my opinion about talking to girls, I would say talk as naturally and freely and as often as you want. You know, that is one thing I have noticed especially after coming back here to America: how free and natural the girls are here. It is so much friendlier and nicer than the Ceylon way of not allowing girls to talk to boys. Very often girls play play-ground baseball with the boys, they go to dances; they of course talk freely in and out of class; we have picnics and outings together. There is only one trouble: all the girls of my age or near it are married, so I don't have anybody as yet to go out with. But I will find some soon, I promise you!!!"

[True to his promise he has found one]

"I have seen the two Scout Troops in America that I had been with—one as a Scout for seven years, and the other as a Scout Master for 3 years—and I told them all the good points of the Jaffna College Troop. They were very much interested and wished they might have been able to visit and talk with all the Jaffna College Scouts. One lad—who was a Second Class Scout when I left the U. S. to go to Jaffna—has just finished his high school course (equal to Matric) and has earned 26 proficiency badges. Gee, I was proud of him."

[The lad took only 3½ years to get those badges]

"I have neglected, meanwhile, to say something about my trip home. I toured India and then went to Australia. After I got to Australia, I stayed there seven days at Sydney. It is a large city (over a million people) and I enjoyed it very much. Then I saw Auckland, New Zealand, (after three day's rough steamship trip) and had supper there at the home of a man I had met on my way to Ceylon in 1935. Then the Fiji Islands, where the

people have big, fuzzy heads of hair. It is quite interesting and a much hotter place than Jaffna. I walked around the town named Suva—with a young Australian woman who was travelling to Canada on the same ship! And I had a very pleasant chat with her! Then Hawaii, where a band played Hawaiian music to greet us: especially a piece called "Aloha oe" (means "hello to thee"). Hawaii is much like Ceylon in scenery and climate, though it gets a lot of rain, I am told, unlike Jaffna. In America, I saw the San Francisco World's Fair. It is too grand, too large, and too beautiful to describe. It has stronger, larger, and many more buildings than all of Jaffna College. The buildings are fully modern beautiful, and solid; yet, after the fair is over all of them will be torn down except one in order to make room for an airation field. I could not help wishing that I had a magic carpet to put under the buildings so that I could transport them to Jaffna College—instead of seeing them torn down."

June 26th, 1941:—

"I have got a better teaching position, for I am to be assistant professor and am to act as head of our psychology—philosophy department. I will be teaching General Psychology, Abnormal Psychology, Mental Hygiene, Social Psychology, History of Philosophy, Logic and Ethics. That is a change from the English which I have been teaching and I feel very humble and inadequate before all these subjects. Now I am studying in a summer school at Minneapolis, Minnesota, to learn more of the above subjects."

Remember me to the Scouts (those who still remember me) and to other boys and girls whom I knew. Also give my best regards to the various teachers and students who remember me and are interested. I am still very fond of Jaffna College, and think of it and the students very often."

“Chaff from the ❖ ❖ Threshing floor”

MR. K—y, displaying his usual frantic gestures, challenged some one in General Knowledge.

“What are the Game preserves in Ceylon?”—asked the other. Mr. K—y, folding his fingers one by one, “That’s easy—Foot-Ball, Cricket, Hockey Thatchie”

Mr. “Dpo”, who has high hopes of “getting into” the Clerical Service, proclaims with an air of certainty, “I can do well and manage in the written Exam., but, the “Vice-Versa” (viva—

voce) Exam. is the stumble-block for me.” * * *

It was unofficially announced that only on windy days the Brown Green (opp W. H) would be used for Foot-Ball practice.

Mr. S—whispers “Oh that every day were windy” * * *

News has been received from a special correspondent that Mr. C. has purchased a second-hand inflator. When asked for the reason he declared “I don’t want to be a ‘flat tyre’—I want to put on some airs”.

இளஞாயிறு

யாழ்ப்பாணக்கல்லூரி மாணவர் வெளியீடு

JAFFNA COLLEGE
OCT 3
KODDUKODDAI

புத். 6

விஷ்ணு புரட்டாதினி கசுவ வியாழக்கிழமை

இல. 9

ஆசிரியர் குறிப்புகள்

வழிதப்பிய உலகிற்கு வழிகாட்டி

ஏதத்தாழ இரண்டாயிரம் ஆண்டுகளுக்கு முன் கலிங்கத்தில் புத்தபகவான் தோன்றினார். நாளாந்த சீனியத்தில் நலிவுறும் சீவன்களின் வாழ்க்கைகளைக் கண்டு கண்ணோட்டங்கொண்டார். மானிடர் மத்தியிலே வாழ்வதை வெறுத்துக் காளிடை அடைந்து போக்பாக்கியங்களைத் துறந்த தாய துறவியென வெள்ளரசமர நிழலில் ஆழ்ந்தநிஷ்டையில் அமர்ந்தார். நிஷ்டையில் ஆழ்ந்திருந்தவர் அகத்தில் அன்பின் மகத்துவம் மகந்தது.

அரசருலந்துகித்து ஆண்டுவேடம் புனைந்த இவருக்கு டாக அகிலமெலாம் அன்பெனும் பண்பு வீறிட்டு எழுந்தது. அதேதன்மையில் மகிதமாகாந்தியும் தோன்றினார். இந்திய மக்கள் பறும் இனையற்ற ஆல்லக்களையும், உலகை அல்லோலகல்லோலப்படுத்தி விற்கும் அதர்மங்களையும் கண்ணுற்றார். கண்ணுற்றவரகத்தில் புனித செய்திகள் புலந்தன.

மனிதன் தோன்றியநாட் தொடங்கி இன்றுவரைக்கும் மனிதசமுதாயம் தன்னுள் எழும் சச்சரவுகளையும், தொல்லைகளையும் ஹிம்ஸா முறையைக் கைக்கொண்டு நிவாரணிக்கப் பிரயத்தனங்கள் செய்துகொண்டே வருகின்றது. ஹிம்ஸைகளைக் ஹிம்ஸைகளால் தகர்த்ததெனிய நினைத்த உலகில் ஆல்லக்களின் அலைகள் பொங்கிக் கொந்தளிக்கின்றன. ஹிம்ஸையில் நடுபட்டு மிகுந்த

பலமே கதியென்ற உலகம் அந்தகாரத்தில் அமிழ்ந்தாற்போல் வழிவகையறியாமத்திகைத்து ஓர் வழிகாட்டியை வேண்டுகின்றது.

இந்நிலையில் காந்தி வழிதப்பி வாடும் உலகிற்கு இராட்சகராய் விளங்குகிறார். அன்னை மகத்துவத்தையும், ஆதம்பலத்தின் மட்டற்ற சக்தியையும் மனித சமுதாயத்திற்குப் போதித்து வருகிறார். போதனையில் மாத்திரமல்ல சாதனையிலும் காட்டிவருகிறார். அஹிம்ஸாதர்மத்தை ஆதரித்தவன்

தே உலகம் சாந்தியடைபு மென்ற புனித செய்தியை உலகிற்கு உணர்த்துகிறார். இவர் தமது நாளாந்த சீனியத்தில் தம்மை எதிர்கொண்டு நின்று ஹிம்ஸைகளைத் தகர்ப்பதற்குச் சாதாரண மனிதனைப்போல் ஹிம்ஸா முறைகளைக் கைக்கொள்ளாமல் அஹிம்ஸா முறைகளை ஆதரித்து வெற்றிகரமாகத் திகழ்ந்துவருகிறார். “யாம் பெற்ற இன்பம் இவ்வையகமெலாம் பெறுக” என்ற தன்மையில் தாம் கண்டறிந்த உண்மைகளையும், அவைகளின்பெற்ற இன்பங்களையும் உலகிற்கு உணர்த்துகிறார். உலகமும் அவரின் போதனைகளின் மேன்மையை உணரும் நிலைமையை அண்மிவிட்டது.

இவர் இந்தியாவின் தேசியமென்னும் பரிசை அன்பென்னும் செம்புலத்தில் பொறுமை யென்னும் நீரைபூற்றி வளர்த்துவருகிறார். மகாபாரத யுத்தகாலத்தில், தருமர்

கரமாகத் திகழ்க்கார். அதேதன்மையில் கார்த்தியும் தற்காலம் பாரதத்தின் சுதந்திரப் போரை அளவற்ற பொறுமையில் அழி ம்ஸாநர்மத்தை ஆதரித்த தன்மையில் நட த்திவருகிறார். இவர் இப்படி ஆதரித்தாலும்கூட அழிமம்ஸாநர்மமும், அளவற்ற பொறுமையும் இக்கிரவாவுக்கு மாத்திரமல்ல உலகம் முழுவதிற்குமே ஓர் உயரிய விரிதையை அளிக்கக்கூடிய சாதனமாகத் திலங்குமென்பது மிகையன்று.

இவ்வந்தமர் — “உலகம் அநர்மத்தில் நலியுதல் காலே நான் அவதரிப்பேனென்ற” கிருஷ்ணபகவானின் தில்லிய வாக்கைத் திறனுடன் பூர்த்திசெய்ய அவதரித்த இப் புண்ணிய புருஷர்—இன்று 72-ம் பராயத்தை அனுசிறார். இவர் இன்னும் உலகம் பல்லாண்டுகளை நல்லாண்டுகளாகக் கழித்து, தாம் உலகில் அவதரித்ததின் கோக்கங்களை அறவே நிறைவுபெறச் செய்வாரென்பது தின்னம்.

நாம் எதிர் பார்ப்பது

நமது பத்திராதிபர் பத்திராதிப பதவியினின்றும் நீக்கப்பட்டார். இவர் இப்படிச் சொற்பகால வெள்ளைக்குள் தமது பதவியினின்றும் நீங்குவதை ‘இளஞாயிறு’ சகியாது. ஆனால், என்செய்வது. தவிர்க்கவியலாத சம்பவங்கள் ஏற்பட்டதால் பத்திராதிப பதவியினின்றும் நீக்கவேண்டிய சந்தர்ப்பமேற்பட்டுவிட்டது.

‘இளஞாயிறு’ தின் ஐணைகாலத்தொட்டு இன்றுவரைக்கும் ஒப்பாரும்பிக்காரமின்றி அளப்பருக் தொண்டுகளாற்றியவர்களுட்தலைநிறுது விளங்குபவர் மது பதவி நீக்கிய பத்திராதிபே. இவர் பத்திராதிப பதவியினின்றும் நீக்குவதையிட்டு மிகவும் கவல்கின்றோம். ஆனால், இவர் பத்திராதிப உறுப்பினர் அக்கத்துலம் வகிப்பதால் இக்கவலைில் ஒரு பாகக் தேற்றப்படுகின்றது. இப்பதவியினின்றும் நீக்கியபொழுதிலும் இவரின் கலைச்சுவையுள் சொற்சுவையும் ஒருங்கமைந்த கட்டுரைகளை வாசித்து எவ்வைய கவற்சிகளை நீக்குவோமென்று நினைக்கின்றோம்.

காந்திக்கும்மி — by M. Thaminnathan

ஐப்பசி இரண்டுகளை அகமதிர் கொண்டுமே ஆனந்தக் காந்தியை யகத்தேற்றி மெய்ப்பரி கொண்டுமே மேதலி வாடுவேனம் வெளிவார் சுதந்திர வீரர்களே! 1
இந்திய மண்டலர் சுந்திர காந்திஜ் எக் மயானம் நாகரகத்தி
நந்துயர் தீர்க்கெழு ஞானாத் காந்தியிர் காலிலம் பேர்ந்து மகாத்மகாந்தி! 2
சங்குதன் மீரம்பிய சாகாத் தன்னிலே நயித்தா டாந்தலி உதையுள்ளே எஞ்ஞன்ன தோலென வலையும் நீதிலும் இந்தியா வீன்றிடும் ஸந்தியயன்றோ! 3
குந்தி விஜயநாகுக் கீதோப தேசத்திற் கடைய மெழிப்படி கிருஷ்ணாசம் முந்திப்போ ல்லவாது முழுவாக் கருணையே முனைதன்ன தோராய தாரம்து 4
இத்து சமயத்தில் இனையற்ற புருடராய் இறையன் இனையடி எண்ணியெண்ணி பந்தமும், பாசமும், பற்றற்றும் சிந்திதும் பத்தர மாதமா மருதயின்றார் 5
அல்பே மிரண்டுகு வாகிய அண்ணலார் ஆனபல் கோடிக்கோர் அருளுருவாம் என்பம் பிறர்க்குடை யாரித்த ஏவியர் எழிலுறு சத்திய கொள்முடையார் 6
நெய்ப்பேசர் நீயிதீர் நேர்ச்சி புளாருண்மை செறிபுர ழானத் தனிபுகையார் உர்வமேசேர் முண்டிக் கொடை உடையார் கொடியோரை முன்காணக் கணஞ்செயார் 7
நீக்காத அலர்ம்கை செறிபுண்டயார் நின்னும் தீத்தமும் கல்வழி ஏழுருகின்றார் எங்காது உண்ணு விதநயிருத்தவர் என்னிய பூர்த்தி யாக்கிவோர் 8
சாதி மதபேதம் சற்றுமே கூட்டாது சகலரும் சமமெனக் தன்மையுள்ளார் ஒதிய கலையின் உணர்வு தருவியே உண்ணம் கொறிக்க ரெழுருகின்றார் 9
அன்னை கெணியுந் தல்லல் படுவதை அன்பின் அருஞ்சேய்தான் ஆற்றவெனே தன்னு மறந்தொரு கண்ணும் தரியானே தப்பின சற்றுண தனையரவன் 10
இத்தகை யோரோயெம் தெயில் காந்தியே எண்ணமும் ஏற்றலும் சுதந்திரமே வித்தக கோலித்த வெள்ளையர் சற்றுமே விரும்பப் படுபவர் ஆகலையே 11
எல்லாம் வல்லவையே எம்பா மெசுனே இப்பெரி யாந்துயர் பார்க்கருளும் பெருகருளும் மகாத்ம காந்தியடி. 12

குழந்தை ரூபகங்கள்

சே. சிவபாதசந்தரம்

1929-ம்

ஆண்டில் ஒருநாள்; மாதமும் திகதியும் ரூபகத்துக்கு வரவில்லை. யாழ்ப்பாணம் கோட்டைக்குக் கிழக்குப் புறத்தே முனியப்பர் கோசிலுக் கருகிலுள்ள மைதானம். உயமான ஒரு மேடையும் அதன்மேல் ஒரு பெரிய பந்தரம். பந்தரக் கால்களில் சுற்றியிருந்த சிவப்பும் வெள்ளையும் கலந்த துணிதான் இன்னும் அந்தப் பக்கரைப்பற்றி ரூபக முட்டிக் கொண்டிருக்கிறது. மேடை நடுவில் ஒரு மேசைமேலே உட்கார்ந்திருக்கிறார் மகாத்மா காந்தி என்று நாங்கள் கேள்விப்பட்ட அந்த மனிதர்; பொக்கைவாய்க் கிழவர். பக்கத்திலே உட்கார்ந்திருந்தவர் ஒரு கறுப்புக் கண்ணாடிபோட்ட மனிதர். இப்பொழுது நான் கேள்விப்படுகிறேன் அவர் சக்கரவர்த்தி இராஜகோபாலாச்சாரி என்று. அவரைப்பற்றி ரூபகமிருந்திருக்காது; ஆனால் ஒரு சம்பவம் நிகழ்ந்தது. மகாத்மா காந்தியின் ஆங்கிலப் பிரசங்கத்தை இவர்தான் சுறிதுகேரம் தமிழில் மொழிபெயர்த்தவர். அந்தநேரத்தில் அவரது தமிழிலும் மொழிபெயர்ப்பிலும் சளங்களுக்குக் கவர்ச்சி ஏற்படவில்லை. “எங்களுக்கு எம். எஸ். நான் வேண்டும்” என்று ஒரே ஆரவாரம். ‘எம். எஸ்.’ என்றது சினிமா ஷா கப்பு லக்ஷ்மியையல்ல. பிரபல அப்புக்காத்தாயிருந்த எம். எஸ். இளையதம்பியைத்தான். ஆங்கிலப் பிரசங்கங்களைத் தமிழில் மொழிபெயர்ப்பதற்கு எம். எஸ். ஒரு பிறவிதான். உதாராத பிரசங்கியாயிருந்தாலும் எம். எஸ். மாத்திரம் மொழிபெயர்க்க வந்துவிட்டால் போதும், பிரசங்கியார் எதையும் உன்றிக் கொட்டியிடலாம்.

சரி, நாம் சொல்லவந்தது இராஜகோபாலாச்சாரியாரைப்பற்றி. அன்றைக்கு ‘உட்காரும்’ என்று சொன்ன யாழ்ப்பாணம் இன்றைக்கு ‘அவர் ஒருநாள் இங்கு வா மாட்டாரா? ஏதாவது கொஞ்சம் வாய்கிறந்து பேசுமாட்டாரா?’ என்று தவிக்கிறது. சென்ற பன்னிரண்டு வருஷங்களுக்கும்

துக்குள் திடலாயிருந்த இராஜகோபாலாச்சாரி மலையாகிவிட்டார். ‘மகாத்மாஜி’க்கு அடுத்ததற்போல ஒரு ‘இராஜாஜி’ ஆகிவிட்டார். இன்று உலகப் பிரமுகர்களில் ஒருவர். அரசியல் நிபுணத்துவத்தில் மகா பண்டிதராக வருவார் என்று நாங்கள் நினைக்கவில்லை. மகாத்மா காந்தி மாத்திரம் கம்பியிருந்தார்.

தூரத்திலே ஒரு பூவரசமரத்தடியிலே நின்று குழத்தை ஒட்டசம்போல நீட்டி நீட்டிப் பார்த்துக்கொண்டிருந்த ஆதேமுபையன்களுக்கிடையில் நானும் ஒருவன். வண்ணாற்பண்ணையிலிருந்து விரைக்க விரைக்க ஒடிவந்த இளைப்புத் திரளில்லை. வியர்வை ஆறவில்லை. கவனமெல்லாம் மேடையிலே உட்கார்ந்திருந்த புத்த விக்கிரகம்போன்ற காந்திமேல்தான். அப்போது நான் கேள்விப்பட்டிருந்த காந்தி தென்னாபிரிக்கா சத்தியாக்ஷராகக் காந்தியல்ல; பாரதநாட்டு விடுதலைக்கு வந்த காந்தியல்ல; உலக மக்களின் சுபிஷக்துக்கு முனைத்த காந்தியுமல்ல. அது வேறு காந்தி. பொருள் தெரியாது வாய்ப்பாட்டாக்கி வைத்திருந்த காந்தி. எல்லாம் இரண்டொரு ‘டிருமா’ப் பாட்டுக்களில் கேள்விப்பட்டிருந்த காந்திதான். ‘மாரிட சிப்ரிகுருள்ளே—மகாத்மாவோர் முத்துப்போலே’...இது ஒன்று. ‘சரம் சந்திர மோகன தாஸ் காந்தி இந்தியா சுதேசக்—கருணை நமக்கிருக்கக் கலங்குவதென்...’ மன்றொன்று. ‘காந்தியோ பரம ஏழைச் சர்வாசி—கருதும் சுதந்திரக் கருணை வில்வாசி’ இன்னொன்று.

நான் கேள்விப்பட்ட காந்தி இந்தப் பாட்டுக்களில்தான். காந்திப் பெரியாரையும் தெரியாது; சுத்துவமும் தெரியாது. சுதேசியமும் தெரியாது; சுத்தியாக்ஷரகத்தையும் அறியவில்லை. நான் சென்றிருந்தது வேடிக்கை பார்க்க; எத்தனையோ மத்தும் கலாசாலைப் பையன்களைப்போல ஒரு மூலையில் நின்று ‘காந்திக் கிழவனை’ப் பார்த்து விட்டு வரத்தான் போயிருந்தேன். பகிரங்க முன் வரிசை’களில் போயிருந்தால்.

உபாத்தியாயர் கண்ணிவிட்டு மறுநாள் கேட்டால் என்ன செய்வதென்ற பயம்!

மேடை முழுவதையும் என் கண் ஒரு சுற்றுச் சுற்றியது. காந்தியின் தோற்றம், உடை, உட்கார்த்திருந்த முறை, பேச்சின் தொனி—இவைவெல்லாம் சிறிதுநேரம் என் கவனத்தைக் கவர்ந்தன. பக்கத்திலிருந்த சிறு சிறு யோன்கைச் சுட்டிக்காட்டி ஒரு பையன், “அதுதான் காந்தியின் மனைவி கல் துரிபாய்” என்று எனக்கு விளக்கப்படுத்தினான். மற்றொரு சக்பாடி மேடையிலிருந்த ஒரு சிறு பெண்ணைக் காட்டி “அது யார் சொல் பார்க்கலாம்” என்றான். நான் ஏதோ தெரியாதவன்போல் காட்டிக்கொள்ளக்கூடாதென்று எண்ணிக்கொண்டு, “அதுதான் காந்தியின் மகள்” என்றேன். உடனே எனது நண்பனுக்கு அடக்கமுடியாத சிரிப்பு வந்துகிட்டது. “என்னடா?” என்றேன். எல்லாப் பையன்களும் ஒன்றுசேர்ந்து சிரிக்கத் தொடங்கிவிட்டார்கள் ஒருவன் குட்டை மெதுவாக வெளியிட்டான்: “பறைப் பெண்ணைப் பிடிச்சுக் கொண்டு காந்தியின் மகளாம்!” என்று சொல்லி மீண்டும் சிரிக்கத்தொடங்கினான். எனக்குத் தூக்கிவாரிப்போட்டது. என்ன? “பறைப் பெண்ணு?” அவளா? காந்திக்குப் பக்கத்திலா உட்கார்த்திருந்தோள்? காந்தி ஒரு பிராமணன் என்று யாரோ எனக்குச் சொன்ன ஞாபகம். அப்படியிருந்த இம் மாதிரி ஒரு தீண்டாச்சாதிப் பெண்ணை அவர் எப்படிப் பக்கத்திலிருந்திவைப்பார்? அதுமாத்கிரமல்ல, வளர்த்துவருகிறாராம்!

எனக்கு அதுதான் கடைசிவரையும் யோசனை. பிரசங்கமும் தெரியாது ஒன்றும் தெரியாது. காந்தி, மனைவி, உறுத்தக்கண்ணாடி மனிதர், பறைப் பெண்—இவர்கள் தான் (1920-ம் ஆண்டு) எனக்குக் கிடைத்த ஞாபகங்கள். அந்தப் பெண்ணுக்குக் கறுத்தக் கண்ணாடி மனிதர் மாமனாக வரப்போகிறபொன்றோ, காந்திக்குச் சம்மந்தியாகப் போகிறபொன்றோ கனவுகளானும் கண்டிருக்க முடியாது. காந்திக்கு மாத்கிரம் தெரிந்திருந்தது தன் சம்மந்தியின் மகிமை அதனால்தான் அப்பொழுதே அவர் சிநேகமாத்கிக்கொண்டிருந்தார்.

இரண்டொன் முழுக்க என் மனத்தில் ஒரு பெரிய போராட்டம், எல்லாம் அந்தப்

பறைப் பெண் காரணமாகத்தான். பிறங்க மேடையில் காந்தி—பெரிய மனிதர்—இப்படி ஒரு தீண்டாச்சாதிப் பெண்ணைப் பக்கத்திலிருந்தி வைத்திருக்கலாமா? இதுதான் பிரச்சனை.

சின்னவயதில் எனக்கு உற்ற நண்பர்களாயிருந்தவர்கள் இருவர். அவர்கள் தான் எனது விளையாட்டுத் தோழர்கள். ஒருவன் ஒரு அம்பட்டச் சிறுவன். மற்றவன் வண்ணாச் சிறுவன். நான்கள் மூவரும் ஒன்றாய்த் திரிவோம்; ஒன்றாய் விளையாடுவோம்; ஒன்றாகப் போய் ஒரு குரத்தில் நீராடிவிட்டு அடுத்த வளையில் நின்ற மாமாத்கில் கல்லெறிந்து மாங்காய் பறித்துக் கடித்துத் தின்போம். ஒரு மாங்காய்தான் கிடைத்தால் மூவரும் பங்குபோடவேண்டி கேரிமும். நான் கடித்தால் எச்சில் படக் கடித்துக்கொடுப்பேன். மற்றவர்கள் கடித்தால் வேட்டித் தலைப்பை மேலே போட்டுக் கடித்துக்கொடுப்பார்கள், நான் தின்பேன். பனக்கோப்புதனில் அணில் வேட்டையாடுவான் அம்பட்ட நண்பன்; அவன் இலக்குப்பார்த்துக் கல்லெறிவதில் மகா சமர்த்தன். பனை நிறுவில் மணல்மீது துட்கார்த்து புல்லாக்குமல் வாசிப்பான் வண்ணாச் சிறுவன்; நான் பக்கத்திலிருந்து கேட்பேன். சிலவேளைகளில் அவன் எச்சிற் குழலை வாங்கி நானும் ஊதுவேன்.

இந்த உல்லாச நாட்களுக்கு ஒருநாள் மண்போட்டார் என்ற தந்தையார். “எளிய சாதி”ப் பயல்களுக்குக் கடித் திரிவதற்கு ஒருநாள் கல்ல தண்டனை கிடைத்தது. அதைக்கண்டு என் நண்பர்களே ஒதுங்கி விட்டார்கள். நானும் தண்டனையைப் பெற்றுக்கொண்டு தனித்துறையத் தொடங்கினேன். ஆனால் என் மனத்தில் மாத்கிரம் அந்த இரண்டு ‘எளியசாதி’ நண்பர்களும் கூட இருந்தார்கள்.

இந்தப் பழைய ஞாபகங்களெல்லாம் அன்று—காந்தி யாழ்ப்பாணம் வந்த அன்று—என் மனத்தில் தோற்றி வதைசெய்தது தொடங்கின. வீட்டுமுற்றத்திலேயே அடுக்கக்கூடாத பழைய வகுப்பிலுள்ள ஒரு பெண்ணைக் காந்தி தன் குமாரத்தியாக வளர்த்து வருகிறார்; ஆனால் என் அழுக்குத் துணியை வெள்ளையாக்கும் வண்ணா நண்பனையும், அலக்கோலச் சிக்கையை அழகு

காந்திமகான் களவுங்கற்று மறந்தார்

— கவிஜெயன் —

இன்று மகாத்மாவென உலகம் முழுவதும் போற்றப்படும் காந்தி மகான் சிறுவனாக இருந்த காலமும் உண்டு. எழுபத்திரண்டாவது ஜனன தினத்தை கொண்டாடும் பொருட்டு வெளியிடப்படும் இவ்விளைஞர் பத்திரிகையிற் காந்தி சிறுபாயத்தில் செய்த களவையும், சூற்றத்தையும், அவர் மனத்திரும்பி நல்வழியில் நிற்கும் திறனையும் குறிப்பிடுதலால் நாங்கள் பலனடைவோம் என்பதே எனது நம்பிக்கை.

இங்கே கூறப்படும் சம்பவம் காந்தியவர்கள் வெளிப்படுத்திய சத்தியத்துடன் யான் செய்த பரிசோதனைகள் என்ற புணர்த்தத்திலிருந்து எடுக்கப்பட்டது.

காந்திமகான் சிறுவனாகவிற்கும்போது சுருட்டுக் குடிப்பதில் ஈடுபட்டிருந்தார். தன்னுடைய சிறியதகப்பனார் சுருட்டுக் குடிப்பதைப் பார்த்து, இவரும் நண்பரொருவரும் தாங்களும் ஆய்வண்ணமே செய்யவெண்ணினர். தேச ஆரோக்கியத்தை நலன் படுத்தும் கோக்கமாகவல்ல; சுருட்டுக் குடிக்கும்போது எழும் கந்தத்தை துருவதற்கும்; வாயிலிருந்து புதை

படுத்தும் அடிப்பட்ட நண்பனையும் அடுக்காதே என்று என் தந்தை தண்டித்தாரே, இது நியாயந்தானா?

மனத்திலேதான் போராட்டம். வாயினால் கேட்க எனக்கு அப்போது தைரியமில்லை.

[இக்கட்டுரை ஒருகாலம் 'சிவம்' 'பாட்டைசாரி' என்ற புனைநாமங்களின் 'சுழுகேசரி' இதழ்களில் விளங்கிய நயமிதகட்டுரைகளின் ஆசிரியரும், பிரபல எழுத்தாளருமான திரு. சோ. சிவபாதகந்தாமலர்களால் எம் வேண்டுகோட்கிணங்க எழுதப்பட்டது. மனமுலவந்து இக் கட்டுரையை நமக்கீதத் தத்துவவியதற்காக நாம் எங்கும் கட்டமைப்பட்டவர்களாயிருக்கிறோம். எம் மனமார்த்த நன்றி அவருக்கீத உரித்தாதக. ப.நீ.]

பை வெளியே ஊதும்போது எழும் உணர்ச்சி அளிக்கும் இன்பத்தினாலேயே அவர்கள் சுருட்டுக் குடிக்கும் பழக்கத்தைக் கையாடினர். சிறியதகப்பனார் குடித்த சுருட்டுக்களின் எஞ்சிய பகுதிகளை களவாடி, மறைவிலே பற்றவைத்துக் குடித்தின்புறவர். கடைபில் நிற்கும் திறம் இங்கியாச் சுருட்டு வேண்டிக் குடிப்பதென்றால் பணம் வேண்டும். சுருட்டுக் கொண்டு பணம் பெற்றோரிடம் கேட்பதென்றால் இலகுவான காரியமில்லையென்பது உங்களில் அனைவருக்குத் தெரியும். பாவம் காந்திச் சிறுவன்! நண்பனுடன் சிறிதுகாலம் ஒருவகையான மாத்தின் வேரைப் பற்றவைத்து சுருட்டாகக் குடித்தும் பார்த்தனர். மலையிருவருக்குத் திருப்தியடையவில்லை. திறம் இங்கியாச் சுருட்டு எவ்விதத்திலும் வேண்டிக் குடிக்கவேண்டுமென்று தீர்மானித்து, காச கொள்ளையடிக்கத் துணிந்தனர். வீட்டில் வேலையாட்களாக அமைந்திருப்பவர்களுடைய பணப்பையில் சேமித்து வைத்திருக்கும் சொற்ப பணத்தைத் தேவையான வேளைகளில் திருடித் திறஞ் சுருட்டு வேண்டிய புதைவிடுத் தொழிலை நடாத்தி வந்தனர்.

பாடுபட்டு உழைத்த பணத்தைக் காந்தி திருடினாரென்றால், இவரின் வாய்மை அக்காலங்களில் எப்படியிருந்திருக்குமென்பதை நீக்கி யோசித்துப் பாருங்கள். இத் திருட்டுத்தனத்துடன் மாத்திரம் நின்றார்களா நண்பர்களிருவரும் சுருட்டுக் குடிக்க சுயாதீனமில்லையென்று எண்ணாத வெண்ணமெலாம் எண்ணி மனம் புண்ணானார். இரகசியமாகச் சுருட்டுக் குடிப்பதென்றால் எவ்வளவு பேடித்தனம்! ஆண்மைபுடையவர்கள் தங்கள் செயல்களை பகிரக்கத்தில் நிறைவேற்ற வேண்டுமல்லவா? ஆனால் எப்படிப் பெற்றோருற்றோரின் முன்னிலையில் இதைச் செய்வது? இவ்வெண்ணங்கள் இவர்கள் மனநிலையைக் குலைத்துவிட்டன. இப்படிப் பயந்து சிவப்பதிலும் பார்க்க உயிரை

மாய்த்து விடுதல் எவ்வளவோ கௌரவமான செய்கை இருவரும் சற்றில் முடிபு செய்து கொண்டதாவது சுடிய சீக்கிரத்தில் நஞ்சுண்டு தங்கள் உயிரை மாய்த்துக் கொள்ள வேண்டுமென்பதே, அதற்குணங்க ஆயத்தங்கள் செய்தனர்.

ஒருவகையான மரத்தின் விதைகளை ஏராளமாக உட்கொண்டால், உடனே மாணமுண்டாகும் என்பது இவர்களிருவரும் விரையார் சொல்லக் கேட்டிருந்தனர், ஆகையால் அவர்கள் அவ்விதைகள் பலவற்றைச் சேகரித்துக்கொண்டு தற்கொலை புரிவதற்கு ஓர் கோயிலண்டை புகார். கடவுளின் சக்திதானத்தில் எப்பொழுதும் சுவாஸித்துக் கொண்டிருக்கும் விளக்கில் நெய்யை நன்றாகவற்றி அக்கினியை மென்மேலும் பிரகாசமாக வளர்த்தனர். சுபமுகூர்த்தமான நேரத்திலே தற்பரவின் தாங்களில் பிழுந்து பிரார்த்தித்து, இம்மண்ணுலக வாழ்வை சுருட்டுக் குடிக்கும் கயாதினத்திற்காக அர்ப்பணஞ் செய்யும் பொருட்டுக் கோயிலின் தனிமையான பக்கத்திற்கேகி, நச்சுமரத்தின் விதைகளில் இரண்டொன்றை உட்கொண்டனர். மனத்திடமில்லாத் சிறுவர்களல்லவா? ஏதோவெல்லாம் எண்ணிப் பயந்தனர் மனத்தின்கண். தற்சமயம் உடனே இறக்காயிதன், படுத்துன்பத்தைப் பொறுக்கவியலுமா? அதைவிட இவ்வற்பு கயாதினத்திற்காக உயிரை மாய்த்துக் கொள்வதால் பயனுண்டா? தற்கொலை செய்வதென்றால் நாம் என்னுலகு போல் சுலபமான காரியமன்று. அதைப் புரியும்

நோம் அச்சுந் தோன்றி, அதை விடும் படியே எங்களை ஏவும். காந்தியுந் தோழனும் நடுங்கினர். விதைகளை யீசினர், உட்கொண்ட விதைகள் மாணத்தை வருவிக்காவிடினும், வயிற்று வலியைபுண்டாக் கியே இருக்கவேண்டும். கடவுளை வழிபட்டு விடு திரும்பினர் சிறுவர்களிருவரும். தாய்தந்தை பொருவருக்கும் இவர்களுடைய பாரதூரமான செயல்களைப் பற்றி ஒன்றுமே தெரியாது.

தற்கொலை புரியவேத்தனித்த சுயவத்திற்குப் பிறகு ஒருபோதும் சுருட்டுப் பாவித்ததேயில்லை காந்திமகான். சுருட்டுக் குடிப்பதென்றால் அவருக்கு அருவருப்பானதோர் செய்கை. வேறு யாராகிலும் சுருட்டுக் குடிப்பதைக் கண்டாலே போதும்; அவருக்கு ஒருவிதமான வெறுப்புண்டாகும். சுருட்டுக் குடிப்பது ஓர் கூடாததும், அமுசில்லாத செயலென்பதே இவருடைய மனத்தொன்றை. காந்தியடிகள் சுருட்டுக் குடிப்பதற்காகப் புரிந்த களவுகள் எவ்வளவு அபிரியாயமானவை. இதைபுணர்ந்த பின் ஒருபோதும் வேறையாட்களின் கால்களைத் திருடவில்லை. சுருட்டுக் குடிக்கும் கயாதினத்திற்கு உயிரை மாய்க்கவெண்ணிய மகான் தாயகாட்டின் கயாதினத்திற்காகத் தற்கொலை ஒருகாலமுமே புரியமாட்டார். தற்கொலை செய்வது அறிவினிகள் செயலென்பதே இவரின் மனவறுதி.

காந்திமகான் களவுக் கற்று மற்தார். நீங்கள் கற்ற களவுகளை அவரின் பெயரால் மறப்பீர்களாக. மகாத்மாவுக்கு ஜே!

தனையன் கொலைகுறு, அன்றிக் தந்தை உண்மைச் சாட்சியா?

10

பல நாட்களுக்கு முன்பு படுகொலை நிகழ்ந்துவிட்டது. வேலவரின் உடல் தெருவில் இரத்தவெள்ளத்தில் அன்று புரண்டு கிடந்தது. அவன் உயிர் அவனை விட்டகலத்தக்க செயலைப் புரிந்தவர் யார்? இதுவே ஊர்களில், சந்தைகளில், தேரீர்க்கடைகளில், குசினிகளில் ஒரே கேள்வியாயிருந்தது. அரசாங்கம் புலன் விசாரித்துக்கொண்டிருந்தது. இரகசிய அரசாங்க உத்தியோகஸ்தர்கள் உளவறிய எத்தனப்பட்டிக்கொண்டிருந்தனர். சாக்கு வியாபாரிகளாகவும், பழம் பித்தனைச் சாமான்கள் வாங்குவோர்களாகவும் எங்கும் சுற்றிக் கிரிந்தனர்.

ராஜராம் ஒரு சாமானியமானிதன். கலாவேலும் வாழ்வைக் கனவெனவே கினைத்துக் கழித்துக்கொண்டுவந்தார். கலையற்று உல்லாசமாகச் சீவியம் நடாத்திக்கொண்டிருந்தார். ஒரு முறை மணம் முடித்துத் தன் அரும் மனைவியை இழந்தவர். இறந்த மனைவி கோவிந்தன் என்னும் ஓர் மகனையும் தன் ஞாபகார்த்தத்துக்காக கிட்டுச் சென்றான். சிறிது காலம் இராஜராம் தனிச்சீவியம் நடாத்திவந்தார். இப்போ மறுமுறை மணம்புரிந்து வருஷம் ஒன்று சென்றுவிட்டது.

ஒருநாள் சாயத்தாம் ஒரே அழகை. ஒரே கூக்குரல் ராஜராமின் இரண்டாம் மனைவி இறந்துவிட்டாள். சமத்திரிபைகளைச் செய்வதற்கு வேண்டிய ஆயத்தங்கள் செய்யப்பட்டன. எல்லாம் அடுத்தநாள் முடிந்தது. நாட்கள் சில கழிந்தன.

பன்னிக்கடம் விட்டு மனைவர்கள் விடு ஏகுகின்றனர். வேலன் படுகொலையின் மர்மத்தை அறியும்படி ஊர் சுற்றிக் திரிந்து கொண்டிருந்த உளவாரி ஒருவரும் அவர்களுடன் கூடிக்கொண்டே வந்தார். அப்பொழுது ஒரு மாணவன் மற்றவர்களை கோக்கிக் கூறுவானாயினான் “கோவிந்தன் தாயாரின் சடுதிமரணத்தைப்பற்றிக் கேள்விப்பட்டீர்களா? கோவிந்தன்மேற்தான் ஊராள்

குற்றம் சுமத்துகிறார்கள். அவன் தந்தை, ‘சிறிய தாயைக் கொண்டது அவன்தான்’ என்று கேற்று எங்கள் மாமாவிடஞ் சொன்னாராம். அம்மட்டுந்தான் உளவாரி ஆர்ப்பரித்தார். பகிரங்கக் கொலையொன்றைத் தேடிவா இரகசியக் கொலையொன்றின் மர்மம் புலனாயிற்று என்றார். செய்தி பரப்பிய மாணவன் கைதுசெய்யப்பட்டான். ஏதேதோ அபமானவன் விளங்கப்படுக்திடுமன். உளவறிய வந்தோன் கேட்டபாடில்லே.

கோவிந்தனும் கைதுசெய்யப்பட்டுக் காவலில் வைக்கப்பட்டான். வழக்கு ஆரம்பித்தது. கோட்டில் ஐனங்கள் கூடியிருந்தனர். கோவிந்தன் ஒன்றுமறியேன் நான் கொலைஞன்ல்ல, ரிசபாதிடெய்து க.நினன். தந்தை ராஜராம் சாட்சி சொல்லும்படி கூண்டில் ஏறினார்.

தந்தையின் சாட்சியில் எல்லாம் புலப்படும். கோவிந்தன் கொலைகுறு, அல்லவா? என்று அறிய எல்லோர்க்கும் ஆவல். ஆம் வாசகங்களுக்கும் ஆவல்தான். ராஜராம் பின்வருமாறு சாட்சி பகர்தார். “என் மனைவி இறந்து சில காலங்களுக்குப் பின் இறந்த என் இரண்டாம் மனைவியாகிய ‘வேலைப்பழித்தான்’ என்பவளை மணம் புரிந்தேன். ஒரு வருஷகாலம் ஒருவித குறைபுமின்றி வாழ்ந்துவந்தேன். பத்து நாட்களுக்கு முன் வேய்கண்டு சடுதியாய் இறந்துவிட்டான். எட்டாம்களன்று நான் என் மகனின் சாதகத்தைப் புரட்டிப் பார்த்துக்கொண்டிருந்தேன். அப்பொழுது என் பக்கத்திலிருக்கக் கைதுசெய்த மாணவரின் தந்தைகோபாலாச்சாரியும் உட்கார்த்திருந்தார்

சாதகத்தில் மகனின் 19-வது வயதில் சொந்தத் தாயும், 21-ம் பிராயத்தில் மாற்றாகிய அல்லது அவன் இறப்பானென்று மிருத்தது. ‘ஓகோ! மகன் தப்பிவிட்டான். சிறிய தாயை அவன் பலனே கொன்றுவிட்டது’ என்றேன்.

(தொடர்ச்சி அடுத்தபக்கம் பார்க்க)

காந்தி மொழிகள்

Selected from 'சக்தி'

அன்பின் மகத்துவம்

ஹிம்சை அவசியமா?

என்னுடைய மதிப்புப்படி, அன்புக்கு இருக்கும் சக்தி அளவிடமுடியாது. பலாக்காரத்தை விட, அன்பின் பலம் மிகுந்த வேகமும் வலப்பும் கொண்டதென்பதே என் கட்சி. அந்த அன்பு யாருக்கு இல்லையோ, யார் அதை நழுவிட்டு விடுகிறானோ, அவன் கோழை; அவன் மனிதர்க்குதைச் சேர்த்தவனல்ல. அவன் தன்னைத்தானே காப்பாற்றிக் கொள்ளச் சக்தியில்லாதவன் என்பதை நன்றாகக் காட்டி விடுகிறான்.

* * *

கர்மமும் தூறும்

எனக்குத் துறவிலே கம்பிக்கையுண்டு; ஆனால், கர்மத்திலும் கர்மத்தின் மூலமுமே துறவைத் தேடவேண்டும். உடம்போடு உடிய உயிருக்கு, கர்மம் இன்றியமையாததொரு கிபத்தியேயாகும். எதோ ஒரு கர்மத்தை ஒரு விசாகையேனும் புரியாமல், ஜீவசக்கரம் ஓடாது. ஆதலால், தேகம் கர்மத்தைப் புரிந்து கொண்டேயிருக்கும் போது, ஆத்மா அந்தக் கர்மத்தில் ஓட்டாமல் சுதந்திரமாயிருப்பதுதான் துறவாகும். துறவு மார்க்கத்தைப் பின்பற்றுவான், சகல கர்மங்களையும் கைவிட்டு விடுவதில்லை; கர்மத்திலே கிறிதும் பற்றில்லாமலும், தூயபரோபகார எண்ணத்தோடும் கர்மம் புரிவதாலேயே துறவு நிலையை அடைகிறான்.

(முன்பக்கத் தொடர்ச்சி)

கோபாலாச்சாரி சாட்சிசொல்ல அழைக்கப்பட்டார். ஆம் அவரும். அதையே சொன்னார். "அவன் பலனைப்பதைத்தான் நான் அவன் என்று சொன்னேன்" என்றார் கோட்டில் ஒரேசிரிப்பு. எல்லோரும் தத்தம் விடேகினர். கோவிர்த்தனும் அப்படியே. தனையன் கொலைஞனு அன்றித் தந்தையின் சாட்சி உண்மையானதா?

ஏதோ ஒரு ஜீவனை ஏதோ ஒரு வகையில் அழித்துத்தான் கிரவேண்டி நேர்ந்தது; அதில் சந்தேகமில்லை. ஜீவனைத் தின்றே ஜீவன் பிழைக்கிறது. அதனால்தான், அழிவே தன் போஷனைக்குத் தேவைப்படாதொரு ஜீவிய நிலையை அடைபவனே உன்னதமான நித்யானந்தத்தைப் பெறுவான் என்று, ரிஷிச்வரர்கள் கூறியுள்ளார்கள். மாக்கறி உணவை உண்பவன் மிகக் குறைவாகவே ஜீவ ஹிம்சை புரிகிறான். இந்தத் தேகத்தோடு உள்ளவரையில் அவ்வாறு மிகச் சொற்ப ஜீவ ஹிம்சை மட்டிலுமே புரிந்து வாழ்பவன் அவ்வாறந்தத்தை அடைய முடியும். பிற ஜீவனை அழிக்கும் அவசியத்தை ஒருவன் எவ்வளவுக் கெவ்வளவு குறைத்துக் கொள்கிறானோ, அவ்வளவுக் கவ்வளவு நடவுள் அல்லது சத்தியத்தை அவன் நெருங்குகிறான்.

* * *

உலகத்துக்கே விடுதலை

மேல்காட்டுச் சுரண்டல்உருளையின் கிழே அகப்பட்டு பலவினமாக பல காட்டு மக்கள் நசுக்கிக் கொண்டிருக்கிறார்கள். இந்தியாவை விடுவிப்பதன் மூலம் மேற்படி சுரண்டல்உருளையினின்றும் உலகின் சகல பலவினை காடுகளையுமே விடுவித்து விட, நான் முயல்கிறேன். ஆங்கிலேயனின் மனத்தை இந்தியா மாற்றிவிட முடியும். அப்படி மாற்றிவிட முடிந்தால், உலக பொதுநலக் கூட்டுறவு ராஜ்யமொன்றில், இந்தியா நிலைமை பக்காளியாயிருக்கும். பிரிட்டனுக்கு இஷ்டமானால், அந்தக் கூட்டுறவு ராஜ்யத்தில்தானும் சேர்ந்து கொள்ளலாம்.

PRINTED AT THE THIRUMAKAI. PRESS, CHUNNAKAM.